

**Ultimii împărați ai lui Israel.
Distrugerea Templului și ducerea în robie.
- 23:31-25:30 -**

Suntem pe ultima sută de metri a lui Iuda înainte de ducerea în robia babiloniană. Deși verdictul este hotărât, judecata nu vine deodată. Ea vine progresiv și în toată această perioadă profetul Ieremia (care își începe lucrarea încă de pe vremea lui Iosia) cheamă poporul înapoi la Domnul. Harul este prezent. Harul cheamă la pocăință. Problema este că poporul nu se întoarce. Și Domnul, deși știa acest lucru mai dinainte, El tot cheamă poporul Său înapoi la Sine. Toți împărații care vor urma însă: Ioahaz (3 luni), Ioachim (nume pus de Egipteni, 11 ani), Ioachin (3 luni) și Zedechia (nume pus de Babilonieni, 11 ani). Observăm că ultimii împărați ai lui Iuda formează două perechi: Ioahaz-Ioachim, și Ioachin-Zedechia. Primii doi împărați sunt puși în primul rând în relație cu Egiptul, iar ceilalți doi împărați în relație cu Babilonul. Iată mai multe detalii care ne sugerează acest lucru.

Ioahaz-Ioachim (EGIPT)	Ioachin-Zedechia (Babilon)
<i>IOAHAZ</i>	<i>IOACHIN</i>
Domnește 3 luni	Domnește 3 luni
El a făcut ce este rău înaintea Domnului ÎNTOCMAI cum făcuseră părinții lui.	El a făcut ce este rău înaintea Domnului ÎNTOCMAI cum făcuse tatăl lui.
Luat în robie de Faraonul Egiptului.	Luat în robie în Babilon de împăratul Babilonului.
Moare în Egipt.	Moare în Babilon.
Este înlocuit nu de fiul său, ci de fratele său Eliachim (Ioachim).	Este înlocuit nu de fiul său, ci de unchiul său Matania.
<i>IOACHIM</i>	<i>ZEDECHIA</i>
Domnește 11 ani.	Domnește 11 ani
Pus împărat de EGIPT.	Pus împărat de Babilon.
Primește un nou nume de la Egipteni.	Primește un nume nou din Babilon
Plătește bir Egiptului.	Plătește bir Babilonului.
Presiunea Egiptului este înlocuită cu presiunea Babilonului.	Presiunea Babilonului persistă.
Se răscoală împotriva Babilonului și este pedepsit de Babilon.	Se răscoală împotriva Babilonului și este pedepsit de către Babilonieni.

Dumnezeu care este suveran în istorie creionează aceste două pagini: Egipt-Babilon. De ce? Pentru că autorul vrea să înțelegem că ducerea în Babilon echivala din punct de vedere spiritual cu întoarcerea în Egipt. Poporul s-a reîntors în robia din care i-a eliberat Domnul. În același timp Domnul nu vrea să îi ducă fizic în Egipt, ci în Babilon. De ce? Autorul ne arată că practic ei puteau fi readuși de Faraon Neco în Egipt. Cu toate acestea, Domnul îngăduie ridicarea

Babilonului și ducerea lui Iuda în robia babiloniană. De ce? Probabil pentru că Domnul vrea să creioneze o nouă paradigmă teologică. La fel cum fiecare etapă din planul și revelația progresivă a lui Dumnezeu are un personaj diferit, la fel Domnul folosește o nouă împărăție și un nou loc geografic: Babilonul. Astfel, ieșirea din Egipt va marca intrarea în relația cu Dumnezeu, iar ieșirea din Babilon va zugrăvi refacerea relației cu Dumnezeu. Dacă ar fi fost duși tot în Egipt, s-ar fi diferențiat mai greu cele două tipare teologice. Domnul este un Pedagog desăvârșit și de aceea, vrea să ne transmită că ei s-au reîntors din punct de vedere spiritual tot în Egipt, dar totuși ei merg fizic în altă parte creionând noi paradigme teologice.

Ioahaz (trei luni)

În finalul cărții, este foarte interesant faptul că, deși judecata vine de la babilonieni și ei sunt duși în robie în Babilon, apare frecvent în contextul judecării și țara Egiptului. Egiptul era locul robiei din care i-a eliberat Domnul. Deși poporul se duce în robia babiloniană, autorul vrea să ne facă să înțelegem că din punct de vedere spiritual, ei s-au reîntors de fapt în Egipt. Iosia, ultimul împărat bun al lui Iuda, este răpus de arcașii lui Neco, faraonul Egiptului. Și în acest context mai larg, înclin să afirm că Iosia a fost luat acasă nu doar din pricina nevegheții lui, ci și din pricina unei ecuații spirituale complexe în care un element determinant era paharul nelegiurii poporului care își atinsese vârful. Prin persistența lor în păcat, ei au chemat spre ei realitatea Egiptului din care i-a eliberat Domnul. Astfel, Egiptenii îl răpun pe Iosia, și apoi tot ei sunt cei care subjugă țara și pun un jug greu asupra țării. Povara cade peste popor. Poporul trebuie să plătească birul. Lucrul acesta ne aduce aminte de muncile grele la care au fost supuși în Egipt. Acum sunt supuși tot la munci grele de către egipteni, dar în propria țară. Bogățiile țării se duc spre Egipt. Vlaga poporului se stinge pentru Egipt și roadele țării se duc acolo. Această imagine anunță REÎNTOARCEREA ÎN ROBIE, ca realitate spirituală. Poporul s-a dus în robia babiloniană, dar aceasta era în primul rând tot o robie spirituală ca cea din Egipt.

Ioachim (11 ani)

Domnia lui Ioachim marchează schimbarea centrului de putere de la Egipt la Babilon. De această dată unealta mâniei lui Dumnezeu este Babilonul. În v.7, autorul vrea să sublinieze că Egiptul a scăzut în putere și acum noua putere din bazinul mediteranean este Babilonul. Schimbarea acestui centru de putere anunță noua paradigmă teologică pe care o știm sub denumirea de *întoarcerea din robia babiloniană*.

Autorul subliniază că pedeapsa prin Haldei a venit după cuvântul proorocilor, NUMAI după porunca Domnului care voia să lepede Iuda dinaintea lui. Dacă Dumnezeu luptă împotriva ta, cine va fi de partea ta? Domnul lupta împotriva lor și pustiirea lui Iuda a avut loc NUMAI după porunca Domnului. Deci nu a fost întâmplare, încercare, și nici nu au fost alți factori implicați. Domnul a poruncit ca Iuda să fie pustiit. Și cine se poate opune voii Lui? Iar motivul îl știm: Manase. Manase umpluse paharul fărădelegilor lui Iuda. Iuda, ca națiune, intrase într-o rătăcire și împietrire din care nu mai putea ieși. Iuda întrecuse păcatele Sodomei și Gomorei, și făcuseră

toate acestea înaintea Nemurilor. Domnul TREBUIA să intervină cu judecata sa și pentru a-Și înălța Numele peste Neamurile față de care Israel avusese o mărturie așa de rea. Neamurile din jur trebuiau să vadă JUDECATA lui Dumnezeu față de un asemenea popor pentru a ști că ce a făcut Iuda nu a plăcut Domnului și nici nu l-a reprezentat pe Domnul.

Cu toate acestea Domnul aduce judecata progresiv. După Iosia, istoria lui Iuda mai continuă aproximativ 23 de ani. În acești 23 de ani judecata prin Egipt și apoi prin Babilon se revarsă progresiv asupra lui Israel. Profetii Domnului continuă să cheme poporul la pocăință. Harul este încă disponibil pentru popor. Dar rătăcirea poporului este prea mare pentru ca să fie posibilă o pocăință autentică a națiunii. Chemării Domnului răspund doar câteva persoane din popor, persoane care vor duce lumina și planul Domnului mai departe în istorie.

Ioachim (3 luni)

Dacă pe timpul lui Ioachim, autorul ne spune că Iuda a fost pustiit, acum pe timpul lui Ioachim, Ierusalimul este împresurat. Împăratul lui Israel capitulează și tot Ierusalimul este dus în robie. De asemenea o bună parte din popor este dusă în robie. Cu toate acestea, Ierusalimul nu este dărâmat, Templul rămâne în picioare și o rămășiță a poporului rămâne în țară, iar pe scanul lui Israel rămîne încă un urmaș al lui David. Domnul le arată că judecata bate la uși, dar le dă timp să se pocăiască. Judecata nu vine deodată. Ci ea este anunțată și vine progresiv. Acesta este caracterul Domnului. Așa lucrează Domnul. El nu vrea moartea păcătosului, ci ca acesta să se abată de la calea lui cea rea și să trăiască. De aceea judecata finală este adusă după nenumărate înștiințări și după multe judecăți mai mici care anunță judecata finală. Iată de ce are sens să interpretăm urgiile din apocalipsa ca anumite cataclisme care vor avea loc chiar înainte de venirea Domnului și care vor anunța judecata finală. Și atunci chiar va avea loc judecata finală!!! Atunci când a fost vorba de judecăți ale Domnului în istorie, acestea au fost precedate de alte judecăți cu rol de avertisment. Și atunci, oare când va avea loc judecata finală și definitivă a întregului pământ Domnul nu cu mult mai mult va oferi avertismente clare pentru aceasta?

Autorul nu menționează nimic despre Templu în timpul domniei împăraților Ioahaz și Ioachim, dar revine acum la tema Templului. Visteriile Templului ajung din nou în mâna vrăjmașilor Domnului. Ținta celui rău rămîne aceeași: Templul Domnului. Dar el nu se va mulțumi doar să prade Templul. El va dori să îl distrugă. În istoria Templului sunt multe bătălii, multe victorii (curățirea, dregerea templului etc.), precum și multe înfrângeri (jefuirea, neglijarea, profanarea Templului). Dar miza era însăși existența Templului. Câștigarea unei bătălii nu însemna și câștigarea războiului. Câștigarea războiului ar fi însemnat rămânerea în picioare a Templului până la vremea când Domnul avea să îl schimbe prin aducerea Noului Legământ. Dar la fel, pierderea unei bătălii nu însemna și pierderea războiului. Războiul avea să fie pierdut de-abia când Templul avea să fie ras din temelii. Războiul se duce până la capăt. Dacă avem mari biruințe spirituale, să ne bucurăm, dar să ne amintim că războiul încă nu este câștigat. Războiul este câștigat de-abia atunci când ne ducem până la capăt alergarea, dacă rămînem până la sfârșit un templu viu în care Domnul să crească și să își răspândească slava. Dar la fel, dacă cel rău ne

amăgește printr-un păcat sau o capcană a vieții și ne trânteste la pământ, să nu disperăm. Am pierdut doar o bătălie, dar nu înseamnă că am pierdut și războiul. Atâta vreme cât ne pocăim și rămânem în Hristos și revenim hotărâți în luptă, rămânem în biruința lui Hristos și înaintăm spre câștigarea definitivă a războiului. Câștigarea războiului înseamnă rămânerea în picioare a Templului până la capăt. Pierderea războiului înseamnă distrugerea completă a Templului. Cel rău nu s-a mulțumit doar să avarieze Templul. El a dorit ca să îl facă una cu pământul. Pentru aceasta a târât pe Iuda în păcat și a adus mânia lui Dumnezeu peste Iuda. Judecata lui Dumnezeu a fost cea care a distrus Templul. Dar cel din umbră, care a adus pe Iuda sub mânia divină, a fost șarpele cel vechi, acela care înșală întreaga lume.

Zedechia (11 ani)

Zedechia face ce este rău înaintea Domnului și ridicarea sa pe tron este determinată de starea spirituală a poporului. Autorul ne explică faptul că Zedechia a făcut ce este rău înaintea Domnului din pricina mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Iuda și din pricina voii lui Dumnezeu care hotărâse nimicirea Ierusalimului. Dacă s-ar fi ridicat un împărat bun, acesta ar fi putut să mai amâne judecata. Dar Domnul era sătul de milă, Domnul dorea să aducă judecata. De aceea, El orchestrează ca pe scaunul de domnie al lui Iuda să se ridice un împărat care face răul. Deci nu doar împăratul influențează starea spirituală a poporului, ci și poporul influențează profilul spiritual al împăratului. Alegerile pe care le facem cheamă în viața noastră diferite personaje. Dacă păcătuim, vom chema personaje ca Zedechia care să ne afunde și mai tare în păcat și care să ne grăbească venirea judecării divine asupra noastră. Dacă legitatea se aplică și în Noul Legământ, atunci înseamnă că o comunitate care persistă în păcat poate chema în viața acelei Biserici păstori sau prezbiteri care să aducă rățacire și blestem în acele comunități.

Zedechia a luat decizia de a se răscula împotriva Babilonului. Această decizie a fost neînțeleaptă, dar ea venea de la Domnul care dorea să nimicească Ierusalimului. Oștile babiloniene au împresurat Ierusalimul în jur de 2 ani de zile. Autorul nu ne oferă detalii dar din Plângerile lui Ieremia aflăm tragediile care au avut loc în cetate. A fost cu adevărat un chin cumplit, un adevărat iad. S-au întâmplat lucruri asemănătoare cu cele descrise de Iosephus Flavius cu privire la căderea Ierusalimului din anul 70 d.H. Cumplit este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!

Și nimeni nu poate scăpa de judecată. Zedechia a încercat să evadeze din cetate și să fugă de judecata lui Dumnezeu. Dar cine se poate ascunde dinaintea mâniei Lui? Zedechia a căzut în mâinile lui Nebucadnețar și a avut parte de o pedeapsă cruntă: toți fiii săi au fost înjunghiați înaintea lui, lui i-au fost scoși ochii și a fost dus în lanțuri în Babilon. Și când ne gândim că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă Zedechia ar fi trăit în ascultare de Domnul. Dacă Zedechia ar fi ales să trăiască prin credință și să accepte suferința din lupta cu firea pământească, ar fi fost protejat de asemenea suferințe. Cel ce se abate de la Domnul ajunge să sufere mai mult decât suferința pentru neprihănire care l-ar fi ținut în ascultare de Domnul.

Dărâmarea Ierusalimului și a Templului

Autorul ne prezintă separat destinul împăratului și destinului Templului. Mai întâi ne spune ce s-a întâmplat cu Zedechia, unsul Domnului, și apoi ce s-a întâmplat cu Templul. Ordinea nu este întâmplătoare. Unsul Domnului este dat jos de pe tronul lui David și dus în robie. Dinastia davidică se întrerupe pentru prima dată în istoria lui Iuda. Unsul Domnului era cel care trebuia să păzească Templul Domnului. Din 1 Împ.cap.8 am aflat că de ascultarea Unsului Domnului depindea rămânerea în picioare a Templului. Neascultarea Unsului Domnului avea să ducă la distrugerea Templului. Și așa a fost. Iată de ce autorul ne prezintă mai întâi destinul lui Zedechia și apoi destinul Templului. Între cele două destine există o relație cauzală. Pentru că Unsul Domnului s-a abătut de la căile Domnului, Templul Domnului a fost nimicit de vrăjmașii Domnului. În Noul Legământ, păzitorii Templului sunt prezbiterii. Ei au un rol esențial în războiul spiritual. În cele din urmă persistența lor în neascultare va duce la luarea sfeșnicului din acea Biserică locală (vezi Apoc.cap.2 Biserica din Efes).

Cartea 1,2 Împărați începe cu zidirea Templului și se finalizează cu dărâmarea Templului. Este evident că tema centrală a cărții este Casa Domnului, și mai bine zis războiul spiritual împotriva acestei case care în cele din urmă a fost făcută una cu pământul. În identificarea acestei teme, am fost la început derutat de secțiunea dedicată lui Ilie și Elisei din împărăția de Nord, care este o secțiune mare și aparent nu are vreo legătură directă cu Templul de la Ierusalim. Dar apoi am descoperit că prin Ilie și Elisei Domnul nu face altceva decât să aducă aducă în împărăția din Nord realitatea spirituală a Templului. Ilie și Elisei anticipează realitatea lui Hristos și a Bisericii Sale din Noul Legământ. Strategia lui Dumnezeu rămâne strâns legată de Casa Domnului.

Din rândurile scrise de autor putem întrezări tristețea acestuia. El ne aduce aminte cu tristețe cât de frumoși erau acei stâlpi de aramă și că greutatea materialelor folosite de Solomon era necunoscută și nu s-a putut calcula. Cât de frumoasă era Casa Domnului la început și în zilele ei bune. Și acum...a fost arsă în foc, și uneltele sfinte ale casei au ajuns în mâinile vrăjmașilor Domnului care le-au dus în Babilon, departe de moștenirea Domnului.

Autorul vrea să ne explice prin cartea 1,2 Împărați destinul Casei Domnului. Cum de a fost posibil ca această casă a Domnului întregului pământ să fie făcută una cu pământul? Primul răspuns ar fi că dumnezeii Babilonului au fost mai puternici și că Domnul nu a putut să își apere propria casă. Dar autorul vrea să desființeze tocmai acest răspuns. El ne arată cum Domnul a anunțat de la început posibilitatea dărâmării Templului din pricina păcatului împăratului și a poporului. Ba mai mult, autorul ne face să înțelegem că Domnul Însuși s-a îngrijit de pedepsirea poporului și de dărâmarea propriei Case. În cele din urmă Babilonul a fost unealta mâniei Sale, iar diavolul cel care a sedus poporul spre idolatrie. Dar, Cel care a decretat distrugerea Casei a fost Domnul Însuși. Nu lipsa Sa de putere, ci tocmai puterea Sa a dus la distrugerea Casei Domnului.

Deși este o împlinire a judecății lui Dumnezeu, Cel care nu pierde niciodată, momentul consemnat de autor este unul extrem de trist, este un moment de jale. Plângerile lui Ieremia marchează cu jale și durere acest moment din istoria lui Israel. E adevărat că Domnul Și-a împlinit judecata și Și-a reabilitat prin judecată Numele Său pângărit de fărâdelegile poporului Său. E adevărat că înfrângerea este de partea poporului care a părăsit carul de biruință al Domnului și a ajuns sub mânia lui Dumnezeu. Cu toate acestea, era vorba de poporul Domnului și de Casa Domnului și de Numele Domnului printre Neamuri. În războiul dintre Dumnezeu și diavol pentru sufletul poporului Domnului, nu cred că greșim când spunem că dărâmarea Templului marchează o victorie a celui rău. La fel a fost și căderea lui Adam în păcat, și căderea lui Saul și a lui David. Domnul Își asumă aceste înfrângeri, și o face cu demnitate. El nu le ascunde de ochii oamenilor, ci le consemnează El Însuși în cartea Sa cea sfântă. El rămâne liniștit pe scaunul Său de domnie, El rămâne Domnul care stăpânește și domnește. Domnul se întristează, dar nu intră în panică. El poate accepta aceste înfrângeri pentru că privește spre biruința finală. El privește spre realitatea Noului Ierusalim care îl va judeca și va face de răs pe diavol pentru totdeauna. Au fost și vor mai fi bătălii pierdute. Domnul știe acest lucru. Dar Domnul știa că Fiul Său va intra în lume și va aduce biruința, o biruință atât de mare care va duce la câștigarea definitivă și pentru totdeauna a războiului. Domnul nu Se lasă descurajat de bătălii pierdute. El continuă războiul până la capăt, și-n cele din urmă Îl câștigă. Războiul este acum DEJA câștigat în Hristos, și realitatea plenară a acestei victorii va fi adusă de Hristos în momentul înnoirii tuturor lucrurilor. Privind spre ansamblul războiului și spre finalul acestuia, Domnul continuă lupta. Templul este dărâmat și poporul dus în robie, dar Domnul își continuă Planul Său de răscumpărare. El are o rămășiță în Babilon, rămășiță prin care deja începe proiectul reînțoarcerii în țară și a rezidirii Templului. Avem de învățat de la Domnul. În războiul din jurul Casei Domnului nu vor fi doar victorii, ci și multe înfrângeri. Înfrângerile sunt măcar de trei tipuri. Primul tip are în vedere alegerile celor de lângă noi. Mulți oameni vor respinge evanghelia, mulți creștini vor da înapoi, mulți vor cădea de la credință, mulți vor fi pricina de întristare, mulți vor fi poarta de intrare pentru atacurile celui rău. Apoi, sunt înfrângeri care vizează anumite slujiri. Nu toate predicile ne vor ieși așa cum am dorit, nu toate proiectele de slujire se vor concretiza, nu vom putea ajunge tot timpul la oamenii care au nevoie de noi (vezi Pavel și tesalonicenii). Și al treilea tip de înfrângere: când noi înșine vom păcătui și vom da astfel putere vrăjmașului asupra vieții și Bisericii noastre. Înfrângerile vor fi o imensă pricină de descurajare. Dar ce vom face? Ce a făcut Domnul? A acceptat cu demnitate înfrângerile. A privit spre ansamblul războiului și spre finalitatea acestuia și a continuat lupta inițiind proiectul reînțoarcerii din robie. La fel trebuie să facem și noi. Domnul domnește deasupra acestor înfrângeri.

Iar cu privire la o Biserică locală, secretul continuării războiului este la echipa de prezbiteri. Ei trebuie să nu descurajeze și să rămână tari. Ei trebuie să se căiască pentru păcatele lor și ale bisericii și să continue lupta sfințirii. Dacă vor face așa, biserica lor locală nu va fi făcută niciodată una cu pământul în ciuda multelor înfrângeri de care vor avea parte. Să accepti că înfrângerile fac parte din războiului asupra Casei domnului, dar să privești mereu spre

ansamblul războiului și spre biruința finală, iată un act de mare înțelepciune. Când Domnul a lăsat ca istoria omenirii să continue după păcatul lui Adam, El și-a asumat toate aceste înfrângeri, și apoi le-a luat asupra Sa în Hristos. Este uimitor faptul că Domnul scrie o carte în care relatează de fapt istoria dărâmării propriului Templu.

Din perspectiva discuției dintre Dumnezeu și Satan despre Iov din Iov cap.1, cartea 1,2 Împărați este istoria unei înfrângeri suferite de Domnul în lupta Sa pentru inima poporului Său. Domnul nu vrea să ascundă această înfrângere. Ci scrie o carte pentru a o relata. Cartea este spre învățătura celor ce vor trăi după dărâmarea Templului. Ea le revelează importanța Templului în planul lui Dumnezeu, războiul spiritual asupra Templului, pașii distrugerii Templului precum și resursele pentru păzirea Templului. Ea este un avertisment solemn pentru generațiile din Israel care vor urma, precum și pentru toate Bisericile locale din istorie. Există pericolul repetării acestei tragedii, atât pentru Israel în Vechiul Legământ, cât și pentru Biserică în Noul Legământ. Apocalipsa 1-3 ne descoperă faptul că fiecare Biserică locală este sub amenințarea repetării tragediei din 1,2 Împărați. În Noul Legământ nu apare vreun astfel de avertisment asupra Bisericii universale, dar apar avertismente particulare pentru Biserici locale. Învățăm din nou că strategia Domnului în Noul Legământ nu este printr-o structură unică de tip instituțional al unei Bisericii universale, ci prin realitatea vie și dinamică a unui Trup Universal format dintr-o mulțime de Temple vii care au o anumită autonomie și un destin aparte. Fiecare Biserică locală își clădește singură destinul. Deși există d.p.d.v. spiritual o legătură între toate Bisericile locale care formează un singur Trup al lui Hristos pe pământ, cu toate acestea o Biserică poate crește chiar dacă cele de lângă ea dau înapoi. Avem acest exemplu în apoc.1-2 în ce privește Bisericile Asiei. Biserica mamă Efes, precum și alte 4 Biserici sunt pe moarte, dar două din ele (Smirna și Filadelfia) sunt în creștere. Deci Smirna și Filadelfia pot crește spiritual chiar dacă Bisericile vecine sunt pe moarte. Există o relație spirituală între aceste Biserici, dar nu de determinare. Cartea Fapte (vezi Fapte 18-19) ne arată că trezirea a pornit din Efes și că Efesul era Biserica-mamă pentru acea regiune. Dar în Apocalipsa, iată că Biserica mamă este pe moarte și totuși două Biserici fiice sunt în ascultare de Domnul și laudate de Acesta. Este o dovadă puternică în ce privește autonomia spirituală a Bisericii locale și lipsa unui sistem de tip piramidal care cade tot deodată. Acesta e plusul strategiei Domnului în Noul Legământ: mai multe Temple vii. Pentru ca cel rău să reușească ce a reușit în istoria lui Israel este nevoie ca toate Bisericile locale de pe fața pământului să fie nimicite. Și e dificil. Căci când moare una, Domnul imediat naște o alta și tot așa. De fapt, acesta va fi proiectul Anticristului: el va dori să șteargă de pe fața pământului Biserica lui Hristos. Va încerca acest lucru atât prin compromiterea lor (prin seducție și amenințare, suferință) cât și prin omorârea fizică a celor credincioși. El va intra în Templul lui Dumnezeu proclamându-se Dumnezeu. Principala bătălie a lui Anticrist va fi cu Templul Domnului, cu Biserica lui Hristos, la fel cum în 1,2 Împărați ținta războiului spiritual a fost mereu și mereu aceeași: Templul!

Autorul menționează că și zidurile Ierusalimului au fost dărâmate. Ierusalimul era cetatea marelui Împărat, iar acele ziduri protejau Templul în care locuia marele Împărat. Zidurile au fost

dărâmate. Cetatea avea și ea ca și templul o semnificație deosebită. Era cetatea lui David, și cetatea care găzduia Templul. Dărâmarea Ierusalimului marca un dezastru total, și prefigura dificilul proces de reconstrucție ce va urma. Primul pas al Domnului după reîntoarcerea din robie a fost rezidirea Templului (cartea Ezra). Al doilea a fost reconstrucția zidurilor Ierusalimului (cartea Neemia). Templul și cetatea erau strâns legate între ele și ambele aveau o semnificație specială.

Alături de arderea Casei Domnului, autorul menționează și arderea casei împăratului și a celorlalte case importante din Ierusalim, precum și soarta tragică a poporului. Dărâmarea Templului oglindea realitatea din poporul Domnului. Soarta Templului reflecta de fapt soarta poporului în care Domnul dorise să locuiască. Este interesantă ordinea pasajelor: soarta Unsului Domnului, soarta Casei Domnului, soarta poporului.

Soarta poporului

Cei cu funcții care au rămas în cetate din popor au fost loviți de împăratul Babilonului la Ribla, în țara Hamatului. Nu a fost pentru ei nici milă, nici îndurare, nici ducere în robie. I-a așteptat doar moartea! Autorul îi menționează pe cei cu anumite funcții în popor care au fost luați de Nebuzadaran și omorâți apoi de Nebucadnețar. Este vorba despre: marele preot, al doilea preot și cei 3 păzitori ai pragului, un dregător care avea sub porunca lui oameni de război, 5 sfinți ai împăratului, logofătul căpeteniei oștirii. Sunt menționați și 60 de oameni din poporul țării. Nebuzadaran nu i-a omorât, dar Nebucadnețar nu i-a cruțat. Era ceasul judecării Domnului. De obicei cei cu funcții erau luați robi. Dar nu a fost cazul aici. Nebucadnețar se răzbuna pe cei care se răsculasera împotriva lui. El împlinea de fapt răzbunarea Domnului.

Câțiva din popor au mai fost cruțați ne spune autorul în 25:11-12. Unii au fost luați în robie, iar cei mai săraci și câțiva lucrători de pământ au fost lăsați în țară. Pentru poporul de rând s-a mai găsit îndurare, dar pentru mai marii poporului nu. Cu toții au păcătuit, dar mai marii poporului au fost primii responsabili și au primit o judecată mai aspră. Despre Zedechia ni se spune că a fost luat rob în Babilon. Dar rămânerea în viață a însemnat pentru el atâta durere. Fiii săi au fost junghiați înaintea lui și el era un orb umilit și pus în lanțuri. Probabil Zedechia și-a dorit moartea în acele clipe, dar moartea a stat departe de el.

Mai multe informații despre soarta rămășiței din țară aflăm în cartea Ieremia. Poporul este lăsat în voia minții sale blestamate. Ei resping stropul de har dat de împăratul Babilonului și de Dumnezeu Însuși. Ei omoară pe Ghedalia, nu ascultă de Ieremia care le spune să rămână în țară, ci aleg în nebunia lor să fugă spre Egipt. Domnul le promisese prin Ieremia protecție **ÎN ȚARĂ** de împăratul Babilonului. Ei aleg din nou calea umblării prin vedere, și fug departe în Egipt. Ieremia îi anunță că și acolo îi va ajunge mânia lui Dumnezeu. Protecția față de vrăjmași nu depinde de locul în care te afli, ci de Domnul. Important este să fii acolo unde te vrea Domnul și să fii cu Domnul. Astfel, ești mai în siguranță **CU DOMNUL** în groapa cu lei, decât fără Domnul

într-o cetate întărită și protejată de cea mai puternică oaste de pe pământ. Poporul a refuzat calea trăirii prin credință și a ales calea trăirii prin vedere. Mânia lui Dumnezeu prin Nebucadnețar i-a ajuns însă și în Egipt.

Ne aducem aminte de paralela Egipt-Babilon. Poporul se duce în robie în Babilon, iar rămășița poporului fuge în Egipt. Poporul se reîntoarce în robia din care îi eliberase Domnul. Babilonul echivala din punct de vedere spiritual cu Egiptul.

Soarta lui Ioachin

Cartea 1,2 Împărați are un sfârșit tragic. De fapt, este cartea cu cel mai trist final dintre toate cărțile Bibliei. Cu toate acestea, ultimul pasaj aduce o mică luminiță în acest mare întuneric, o mică speranță în această imensă groapă a deznădejdiei. În al 37-lea an al robiei sale, Ioachin este eliberat de Evil-Merodac și pus cu mare cinste la masa împăratului. Cum a fost posibil acel lucru? Evreii erau urâți și disprețuiți de haldei. Evreii erau cei care se răsculară împotriva Babilonului. De unde atâta milă și bunătate de la un împărat păgân pentru cineva din tabăra adversă? Nu știm cum a lucrat Domnul la inima lui Evil-Merodac, dar iată vedem că toate lucrurile sunt posibile la Dumnezeu. Deși Ioachin era un împărat rău, Domnul într-o singură zi îl eliberează din temniță. Poate și Ioachin s-a smerit și a strigat către Domnul. Foarte probabil. Dar dacă Domnul l-a eliberat într-o singură zi pe Ioachin, oare nu poate face același lucru cu poporul Său din robie? Promisiunile Cuvântului Domnului ne spun că da. Și chiar așa va fi. Într-o singură zi, prin edictul lui Cir, Israel va fi eliberat din robie și retrimis în țară pentru a zidi Templul. Deci mai este lumină, mai este speranță. Istoria lui Israel nu s-a încheiat. Războiul nu s-a sfârșit. Există îndurare, lumină și speranță în cea mai adâncă și întunecată groapă a lui Israel. Cât de mare este Domnul! Cât de mari sunt îndurările Lui! Același lucru ni-l spune Ieremia în cartea sa. Ieremia a fost contemporan acestor tragedii. El este profetul lacrimilor. El este profetul care vede distrugerea Templului și ducerea în robie. În cartea plângerilor lui Ieremia vedem suferința sa și jalea sa pentru tragedia poporului. Cu toate acestea, iată ce ne scrie el în această carte:

Eu sunt omul care a văzut suferința sub nuiua urgiei Lui. El m-a dus, m-a mânat în întuneric, și nu în lumină. Numai împotriva mea își întinde și întoarce mâna toată ziua. Mi-a prăpădit carnea și pielea, și mi-a zdrobit oasele. A făcut zid împrejurul meu, și m-a înconjurat cu otravă și durere. Mă așează în întuneric ca cei morți pentru totdeauna. M-a înconjurat cu un zid ca să nu ies; m-a pus în lanțuri grele. Să tot strig și să tot cer ajutor căci El tot nu-mi primește rugăciunea. Mi-a astupat calea cu pietre cioplite și mi-a strâmbat cărările. Mă pândește ca un urs și ca un leu într-un loc ascuns. Mi-a abătut căile, și apoi s-a aruncat pe mine și m-a pustiit. Și-a încordat arcul și m-a pus țintă săgeților Lui. În rărunchi mi-a înfipt săgețile din tolba Lui. Am ajuns de râsul poporului meu și toată ziua sunt pus în cântece de batjocură de ei. M-a săturat de amărăciune, m-a îmbătat cu pelin. Mi-a sfărâmat dinții cu pietre, m-a acoperit cu cenușă. Mi-ai luat pacea, și nu mai cunosc fericirea. Și am zis: S-a dus puterea mea de viață, și nu mai am nici o nădejde în Domnul. Gândește-Te la suferința mea, la pelin și otravă! Când își aduce sufletul meu aminte de ele, este mâhnit în mine. Iată ce mai gândesc în inima mea și iată ce mă face să

mai trag nădejde: ***Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credincioșia Ta este atât de mare! Domnul este partea mea de moștenire, zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El. Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-L caută.*** Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului. Este bine pentru om să poarte un jug în tinerețea lui. Să stea singur și să tacă pentru că Domnul i l-a pus pe grumaz; să-și umple gura cu țărână și să nu-și piardă nădejdea; să dea obrazul celui ce-l lovește și să se sature de ocări. Căci Domnul nu leapădă pentru todeauna. Ci când măhnește pe cineva, Se îndură iarăși de el, după îndurarea Lui cea mare: căci El nu necăjește cu plăcere, nici nu măhnește bucurios pe fiii oamenilor. (Plângerile 3:1-33).

Ieremia a gustat batjocura poporului și apoi toată suferința din cetate, deși el se pocăise de păcatele lui și trăia în ascultare de Domnul. Deși era robul Domnului, el a suferit alături de popor foametea, groaza și umilințele din cetate. Ieremia îl prefigurează pe Mesia, cel care avea să se identifice cu poporul Israel, cu păcatele acestuia și care avea să soarbă pedeapsa Domnului. Deși trăiește astfel de momente, deși era întuneric beznă în afară și era întuneric în sufletul său, el are curajul să proclame îndurările fără margini ale Domnului. Aceste îndurări îi dau putere să supraviețuiască, să meargă mai departe, să trăiască, să existe ca om.